

РОЗВИТОК У СФЕРІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-1-01>

УДК 35.08:004.9:502.131.1

Чернов Сергій Іванович,

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри менеджменту і публічного адміністрування

Харківського Національного університету міського господарства ім. О. Бекетова,

вулиця Черноглазівська, 17, м. Харків, 61002, Україна

e-mail: raschid3212@gmail.com. <https://orcid.org/0000-0003-0705-7934>

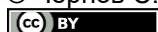
ЦИФРОВЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДОСЯГНЕННЯ ЦІЛЕЙ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Анотація. Стаття досліджує амбівалентний вплив цифрового урядування на досягнення Цілей сталого розвитку (ЦСР) у світлі зміни глобальних парадигм розвитку. На основі критичного аналізу сучасної літератури, міжнародних звітів та порівняльного вивчення національних стратегій автор реконструює еволюцію державної цифровізації через три послідовні стадії — «цифрова репліка» 1.0, «мережева інтерактивність» 2.0 і «екосистемна складність» 3.0. Методологію становлять еволюційно-системний підхід, теорія складних адаптивних систем, критичний дискурс-аналіз і кейс-стаді естонської X-Road, що у сукупності дозволяє виявити приховані парадокси алгоритмічної об'єктивності, цифрового виключення та контрольованої прозорості. Доведено, що кожна стадія цифрового урядування одночасно відкриває нові управлінські можливості й поглиблює структурні нерівності: ефективність алгоритмів може підривати демократичну підзвітність, а інтегровані платформи створюють системні вразливості з каскадними ефектами. Виявлено, що непоеднання технологічних, інституційних та соціальних чинників обмежує мультиплікативний потенціал цифровізації для ЦСР, зумовлюючи фрагментованість пілотних ініціатив і вибіркового доступу до державних сервісів. Геополітичні чинники та ослаблення багатосторонніх інституцій посилюють ризик прихованого саботажу екологічних і соціальних зобов'язань, маскуючи його риторикою технократичної модернізації. Оригінальність роботи полягає у запропонованій методологічній матриці з дев'яти концептуальних вимірів, яка системно описує трансформацію онтологічних основ, владної архітектури, моделей громадянства й логік каузальності у різних цифрових режимах управління.

Як цитувати: Чернов С. І. Цифрове урядування як інструмент досягнення цілей сталого розвитку. *Державне будівництво*. 2025. № 1 (37). С. 10–28. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-1-01>

In cites: Chernov, S.I. (2025). Digital governance as a tool for achieving the sustainable development goals. *State Formation*, no. 1 (37), 10–28. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2025-1-01> [in Ukrainian].

© Чернов С. І., 2025

This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0

Практична цінність полягає у сформульованих рекомендаціях щодо впровадження алгоритмічного аудиту, підвищення цифрової інклюзивності та переосмислення міжнародних механізмів координації в умовах технологічної конкуренції. Отримані результати засвідчують необхідність переходу від фрагментарних цифрових проєктів до холістичного державного підходу, що інтегрує етичні, правові й культурні аспекти цифровізації. Перспективні напрями подальших досліджень охоплюють розробку індикативних схем оцінювання сталого впливу цифрового урядування та вивчення міжсекторальних петлей зворотного зв'язку між алгоритмічними рішеннями і соціально-економічними результатами.

Ключові слова: *цифрове урядування, Цілі сталого розвитку, індекс розвитку електронного урядування, механізми, інструменти, державне управління, регулювання.*

Актуальність дослідження і постановка проблеми. Глобальна спільнота постала перед нагальною потребою досягнення сталого розвитку, що окреслено Порядком денним ООН до 2030 року та 17 Цілями сталого розвитку (ЦСР). Зазначені цілі є взаємопов'язаними, і прогрес в одній сфері неминуче впливає на результати в інших, підкреслюючи необхідність збалансованого підходу до соціальної, економічної та екологічної стійкості [1; 23]. У цьому контексті цифрове урядування визначається як стратегічна основа, що встановлює, як суб'єкти розпоряджаються своїми цифровими ресурсами, включаючи дані, технологічну інфраструктуру та політику. В якості мети пропонується визначити досягнення поставлених завдань, надання послуг та забезпечення відповідності нормативним вимогам, при цьому врівноважуючи інновації та управління ризиками з прозорістю, підзвітністю та відповідальністю.

Дедалі більше визнається, що цифрові технології є ключовими рушіями у досягненні ЦСР [15; 18]. Однак, попри очевидний потенціал, систематична інтеграція та ефективне використання цифрового урядування для всебічного досягнення ЦСР залишаються складним завданням, що характеризується нерівномірним прогресом та стійкими диспропорціями [7]. Терміновість зазначених кроків посилюється наближенням кінцевого терміну 2030 року для досягнення ЦСР, при цьому багато цілей все ще не досягнуті.

Нагальність реалізації встановлених завдань, підкреслена відставанням у прогресі за багатьма цілями, перетворила цифрову трансформацію зі допоміжного інструменту на стратегічний імператив для органів влади у всьому світі. Вказана трансформація відображає зростаюче усвідомлення того, що лише традиційні підходи можуть бути недостатніми для досягнення амбітних цілей, тим самим позиціонуючи цифрове урядування як компенсаторний механізм для подолання існуючих вузьких місць у розвитку. Зазначене свідчить про зміну глобальних парадигм розвитку, де нездатність досягти ЦСР до 2030 року без значного прискорення перетворила цифрову трансформацію на обов'язковий підхід для держави.

Хоча цифрове урядування часто сприймається як набір інструментів, ефективне його впровадження принципово змінює операційне середовище для

досягнення ЦСР. Без надійної системи управління окремі цифрові інструменти або ініціативи можуть бути фрагментованими, або неефективними, що підкреслює необхідність системного підходу.

Огляд останніх публікацій і виявлення раніше не вирішених питань.

Останні наукові дослідження все частіше зосереджуються на взаємозв'язках між цифровізацією, державним управлінням та досягненням Цілей сталого розвитку. Стверджується, що цифровізація позитивно впливає на звітність зі сталого розвитку та ефективність у таких сферах, як екологічне здоров'я та економічний прогрес [18]. Звіт ООН про електронне урядування [7] надає критичну, актуальну оцінку, висвітлюючи глобальні покращення у розвитку електронного урядування та сильну позитивну кореляцію між Індексом розвитку електронного урядування (EGDI) та Індексом ЦСР. Взаємозв'язок цифрової трансформації і сталого розвитку набуває зростаючого значення – інтегративне цифрове урядування може сприяти екологічним, соціальним і економічним цілям [2; 12].

Цифрове урядування набуло значної ролі в стратегіях країн задля підвищення ефективності, прозорості та інклюзивності публічних сервісів. Починаючи з 1980-х років, коли зароджувалися перші уявлення про електронне урядування, концепція поступово ускладнювалася з появою нових технологій (штучного інтелекту, великих даних, блокчейну тощо) та нарощуванням очікувань від громадян щодо якості державних послуг. Водночас, у вересні 2015 р. країни-члени Організації Об'єднаних Націй ухвалили 17 Цілей сталого розвитку (SDGs), які встановлюють амбітне бачення загальноприйнятих глобальних пріоритетів до 2030 року. Відтоді цифрові ініціативи держав розглядаються не лише як спосіб модернізації адміністративних процесів, але й як потенційний механізм сприяння досягненню цілей сталого розвитку, зокрема через підвищення прозорості (SDG 16), розвиток інновацій та інфраструктури (SDG 9), сталий розвиток міст (SDG 11), доступ до освіти та охорони здоров'я (SDG 3, SDG 4) і зменшення нерівності (SDG 10) [12; 17].

Останні огляди виявляють зростаючий обсяг публікацій про взаємозв'язок між цифровим урядуванням та ЦСР, але наголошують на недостатній глибині аналізу та фрагментарності підходів [10]. Таким чином, існує необхідність глибшого теоретичного дослідження механізмів, через які цифрове урядування може ефективно сприяти досягненню різних складових ЦСР. З одного боку, важливо визначити загальні чинники успішності: інституційна готовність, якість цифрової інфраструктури, цифрова грамотність населення, правове середовище та етичні норми. З іншого – слід дослідити, яким чином цифрові сервіси та платформи можуть бути спроектовані та впроваджені з огляду на принципи сталості (економічної, соціальної, екологічної) та інклюзивності. Існує також потреба в аналізі практичного досвіду для адаптації стратегій цифрового урядування під національні й регіональні умови.

Мета статті – виявлення парадоксів і суперечностей цифрової трансформації державного управління, що можуть як сприяти, так і перешкоджати досягненню ЦСР через алгоритмічні упередження та цифрове виключення.

Методологія дослідження. Дослідження базується на критичному аналізі літератури у поєднанні з еволюційно-системним підходом до вивчення цифрового урядування як складної адаптивної системи. Застосовано теорію складних адаптивних систем для концептуалізації трьох стадій еволюції цифрового урядування (1.0, 2.0, 3.0), що дозволило виявити епістемологічні трансформації у взаємодії між державою, громадянами та суспільством. Методологічна матриця дев'яти концептуальних вимірів забезпечила структурований аналіз залежностей між технологічними можливостями та соціально-політичними наслідками для досягнення ЦСР. Критичний дискурс-аналіз дозволив виявити парадокси та суперечності у сучасних підходах до цифровізації державного управління.

Компаративний аналіз національних стратегій та міжнародних звітів виявив розбіжності між декларативними цілями та практичними результатами у досягненні ЦСР через цифрові механізми. Особливу увагу приділено аналізу геополітичних чинників та їх впливу на ефективність міжнародної координації у сфері цифрового урядування. Методологія кейс-стаді естонської системи X-Road застосована для критичного аналізу концепції «контрольованої прозорості» та виявлення обмежень громадянського контролю у цифрових системах. Інституційний аналіз дозволив дослідити взаємозв'язки між якістю державного управління, політичною волею та ефективністю цифрової трансформації.

Синтетичний підхід поєднав елементи теорії державного управління, політичної економії та соціології технологій для комплексного розуміння амбівалентного впливу цифровізації на сталий розвиток. Методологічна триангуляція через поєднання кількісних показників (статистика впровадження е-урядування) та якісного аналізу (критичне осмислення наслідків) забезпечила глибину дослідження. Нормативно-аналітичний синтез дозволив сформулювати висновки щодо необхідності переосмислення традиційних підходів до цифрового урядування в умовах кризи глобального консенсусу щодо сталого розвитку та зміни світопорядку.

Виклад основного матеріалу. Цифрове урядування є стратегічною основою, що визначає, як суб'єкт владних повноважень управляє цифровими ресурсами, такими як дані, технологічна інфраструктура та політики, для досягнення цілей, надання послуг, забезпечуючи підзвітність, ролі та повноваження щодо прийняття рішень для цифрової присутності, включаючи офіційні веб-сайти, та соціальні канали. Ключові аспекти цифрового урядування включають розробку цифрової стратегії (підхід до використання технологій), цифрової політики (управління ризиками, обслуговування

основних інтересів) та цифрових стандартів (характер контенту та пов'язані канали розповсюдження) [8; 25]. Інвестиції у цифрову інфраструктуру та трансформацію систем є значним викликом для органів влади, що працюють у суспільних інтересах, з метою покращення надання послуг, підвищення продуктивності та зниження витрат.

Концептуальне розуміння цифрового урядування вимагає системного аналізу його еволюційних стадій не просто як технологічного прогресу, а як трансформації епістемологічних основ взаємодії між державою, громадянами та суспільством у контексті досягнення цілей сталого розвитку. Методологічно доцільно розглядати цю еволюцію через призму теорії складних адаптивних систем, де кожна стадія характеризується якісно різними механізмами функціонування, структурами влади та потоками інформації. Ці стадії створюють специфічні умови для реалізації Порядку денного до 2030 року, демонструючи різний потенціал впливу на соціальні, економічні та екологічні виміри сталого розвитку. Еволюційний підхід дозволяє виявити не лише технологічні, але й інституційні та соціальні чинники, що визначають ефективність цифрового урядування у досягненні ЦСР. Розуміння цих стадій є необхідним для прогнозування майбутніх трендів та розробки стратегій оптимізації цифрової трансформації управління.

Початкова стадія електронного урядування 1.0, що розпочалася наприкінці 1990-х років, методологічно може бути охарактеризована як «цифрова репліка» традиційних бюрократичних структур, де домінуючою парадигмою залишалася веберівська модель раціональної бюрократії, лише перенесена у цифровий простір. Основна залежність цієї стадії полягала у збереженні ієрархічної структури комунікації, де держава виступала як монопольний постачальник інформації, створюючи односторонні канали передачі даних через статичні веб-сайти та електронні форми. Ця стадія характеризувалася «технологічним детермінізмом», коли технології розглядалися як нейтральні інструменти для підвищення ефективності існуючих процесів, не змінюючи владних відносин. Вплив на ЦСР був обмеженим через структурну неможливість створення нових форм участі громадян у процесах розвитку, оскільки цифрові платформи дублювали існуючі бюрократичні процедури без якісної трансформації механізмів взаємодії. Цифровізація зосереджувалася на внутрішніх адміністративних процесах, створюючи «цифрові острови» у межах окремих відомств без горизонтальної інтеграції, що призводило до фрагментації цифрових послуг та створення нових бар'єрів для громадян.

Перехід до електронного урядування 2.0 у середині 2000-х років ознаменувався епістемологічною революцією у розумінні ролі технологій у державному управлінні та їх потенціалу для досягнення ЦСР. Ця стадія характеризується переходом від «технологічного детермінізму» до «соціально-технічного конструктивізму», де технології розглядаються як

соціально сконструйовані артефакти, здатні трансформувати владні відносини. Концепція «Урядування 2.0» запозичила ключові принципи соціальних мереж та колаборативних платформ, трансформуючи епістемологічні основи взаємодії між державою та громадянами від односторонньої трансляції до багатосторонньої комунікації. Основна залежність урядування 2.0 полягала у створенні «мережевої логіки» управління, де традиційні ієрархічні структури доповнювалися горизонтальними зв'язками між різними акторами. Це створило якісно нові можливості для участі громадян у процесах формування політики через механізми онлайн-консультацій, електронного голосування та краудсорсингових ініціатив. Інтерактивність представляла структурну трансформацію епістемологічних основ легітимності влади, де авторитет держави почав залежати від її здатності забезпечувати ефективну двосторонню комунікацію з громадянами.

Вплив на ЦСР став значно більш системним, особливо у сферах прозорості управління, підзвітності та участі громадян, що безпосередньо сприяло досягненню ЦСР 16 через створення нових механізмів громадського контролю. Водночас виникла залежність у вигляді «парадоксу цифрової демократії», коли переваги інтерактивного урядування отримували переважно технологічно грамотні та соціально активні верстви населення. Це потенційно поглиблювало існуючі форми нерівності замість їх подолання, відображаючи напругу між принципами ефективності та інклюзивності. Найбільш ефективні цифрові інструменти часто вимагали високого рівня цифрової грамотності та доступу до технологій, створюючи структурні обмеження для маргіналізованих груп. Водночас інтерактивність створила нові канали для артикуляції потреб вразливих категорій населення, потенційно впливаючи на зменшення нерівності через покращення доступу до послуг та інформації. Цей потенціал часто залишався нереалізованим через структурні обмеження цифрового розриву та недостатню адаптацію інтерфейсів до потреб різних соціальних груп.

Сучасна ера цифрового урядування 3.0, що розпочалася з початку 2010-х років, представляє методологічно найбільш складну та концептуально багатовимірну стадію еволюції. На відміну від попередніх стадій, які можна охарактеризувати через бінарні опозиції, урядування 3.0 функціонує за принципом «екосистемної складності», де множинні актори, технології, процеси та дані взаємодіють у нелінійних конфігураціях. Це вимагає переходу від редуccionістських підходів до холистичного розуміння цифрового урядування як складної адаптивної системи з емерджентними властивостями. Основна залежність урядування 3.0 полягає у створенні «інтелегентних екосистем», де штучний інтелект, великі дані, Інтернет речей та блокчейн формують взаємопов'язані мережі з властивостями самоорганізації та адаптації. Це створює якісно новий тип управлінської раціональності – «алгоритмічне урядування», де рішення приймаються на основі аналізу

великих масивів даних з використанням машинного навчання. Це представляє якісну трансформацію епістемологічних основ управління від ретроспективного аналізу до проактивного передбачення майбутніх потреб та викликів.

Екосистемний підхід створює «мультиплікативний ефект» для досягнення ЦСР через структурну здатність інтегрованих систем одночасно впливати на множину цілей через складні причинно-наслідкові ланцюжки. Наприклад, інтегрована цифрова платформа охорони здоров'я може автоматично взаємодіяти з освітніми системами для розробки персоналізованих програм профілактики, з економічними базами даних для оцінки впливу захворюваності на продуктивність. Водночас така платформа може інтегруватися з екологічними сенсорами для моніторингу зв'язку між забрудненням довкілля та здоров'ям населення, створюючи синергетичні ефекти, неможливі в рамках секторального підходу. Це відображає перехід від лінійної каузальності до циркулярної каузальності, де причини та наслідки взаємно впливають один на одного в постійних петлях зворотного зв'язку. Екосистемний характер дозволяє системі адаптуватися до змінних умов та самовдосконалюватися через накопичення досвіду та даних. Такий підхід особливо ефективний для вирішення комплексних викликів сталого розвитку, які за своєю природою є міжсекторальними та взаємопов'язаними.

Водночас екосистемний підхід породжує якісно нові виклики та ризики, які вимагають переосмислення традиційних підходів до управління та підзвітності. Складність інтегрованих систем створює «системні вразливості», де локальні збої можуть мати каскадні ефекти, впливаючи на множину сфер одночасно. Залежність від даних та алгоритмів може призвести до «алгоритмічних упередженостей», що підриватимуть принципи справедливості та інклюзивності, основоположні для Порядку денного до 2030 року. Це створює «парадокс алгоритмічної об'єктивності», коли прагнення до нейтральності та ефективності може призвести до відтворення існуючих структурних нерівностей через упереджені дані або дискримінаційні алгоритми. Екосистемний характер урядування 3.0 також створює нові форми «цифрової залежності», де громадяни та організації стають залежними від функціонування інтегрованих цифрових платформ. Це має амбівалентні наслідки для людської автономії та демократичної участі у довгостроковій перспективі досягнення ЦСР, оскільки може як розширювати можливості участі, так і обмежувати свободу вибору через алгоритмічне опосередкування соціальних взаємодій (табл. 1).

Таблиця 1. – Методологічна матриця еволюційних стадій цифрового урядування у контексті досягнення ЦСР

Table 1. – Methodological matrix of evolutionary stages of digital governance in the context of achieving the SDGs

Концептуальні виміри/ Conceptual dimensions	Урядування 1.0 (Цифрова репліка)/ Governance 1.0 (Digital replica)	Урядування 2.0 (Мережева інтерактивність)/ Governance 2.0 (Network interactivity)	Урядування 3.0 (Екосистемна складність)/ Governance 3.0 (Ecosystem complexity)
Онтологічна основа	Позитивістська раціональність: знання як об'єктивна інформація, що передається від держави до громадян	Конструктивістська раціональність: знання як результат соціальної взаємодії та колективного конструювання	Системна раціональність: знання як емерджентна властивість складних адаптивних систем з множинними зворотними зв'язками
Владна архітектура	Вертикальна ієрархія з односторонньою трансмісією команд та інформації	Гібридна мережа з горизонтальними та вертикальними зв'язками, децентралізована участь	Розподілена влада через алгоритмічне посередництво, гетерархічні структури з множинними центрами прийняття рішень
Модель громадянства	Пасивний реципієнт державних послуг та інформації	Активний учасник та співтворець політичних процесів	Гібридний актор: частково автономний, частково алгоритмічно опосередкований суб'єкт
Механізм легітимації	Процедурна легітимність через дотримання формальних правил та стандартів	Партисипативна легітимність через залучення та консультації	Алгоритмічна легітимність через «об'єктивність» даних та ефективність результатів
Часова орієнтацію управлінських процесів	Ретроспективна: аналіз минулих даних для поточних рішень	Синхронна: реагування на поточні потреби в режимі реального часу	Проспективна: передбачення майбутніх станів через машинне навчання та моделювання
Логіка причинно-наслідкових зв'язків	Лінійна причинність: одна причина → один наслідок	Множинна причинність: багато причин → багато наслідків	Циркулярна причинність: взаємні петлі зворотного зв'язку між причинами та наслідками
Конфігурація системних загроз і структура вразливостей	Локалізовані ризики в межах окремих систем та процесів	Мережеві ризики через взаємозалежність між різними акторами	Системні ризики з каскадними ефектами через інтегровані платформи
Вплив на ЦСР	Інструментальний: технології як засіб підвищення ефективності виконання окремих завдань	Процесуальний: трансформація способів формування та реалізації політики сталого розвитку	Онтологічний: переосмислення самої природи сталого розвитку через алгоритмічне опосередкування
Методологічні обмеження	Технологічний детермінізм: ігнорування соціальних та політичних аспектів цифровізації	Дигітальний дивід: виключення маргіналізованих груп з процесів цифрової участі	Алгоритмічна непрозорість: «чорні скриньки» ШІ підбивають демократичну підзвітність

*Джерело: розробка автора на основі [1].

*Source: author's development based on [1].

У науковій літературі зазначається, що застосування цифрових технологій у реалізації ЦСР може безпосередньо підтримати більше двох третин цілей [4]. Зазначене свідчить про те, що цифрове урядування є актуальним не лише для кількох конкретних цілей, а й виступає як фундаментальний рушій усього Порядку денного до 2030 року. Тобто, інвестиції у цифрову інфраструктуру та цифрову грамотність дають синергетичні переваги в багатьох сферах ЦСР, роблячи їх високоефективним втручанням. Наприклад, сучасні системи цифрового урядування у сфері охорони здоров'я, а саме щодо ЦСР №3 «Міцне здоров'я та благополуччя» демонструють усі три еволюційні стадії одночасно:

Елементи урядування 1.0 проявляються у базових електронних реєстрах пацієнтів та односторонніх інформаційних порталах про медичні послуги.

Характеристики урядування 2.0 відображаються у телемедичних платформах з можливістю зворотного зв'язку, онлайн-записі до лікарів та мобільних додатках для моніторингу здоров'я з інтерактивними функціями.

Екосистемний підхід урядування 3.0 реалізується через інтегровані платформи, що поєднують носимі пристрої IoT для безперервного моніторингу життєвих показників, ШІ-алгоритми для предиктивної діагностики, блокчейн-системи для захисту медичних даних та автоматичну інтеграцію з екологічними сенсорами для оцінки впливу довкілля на здоров'я конкретних пацієнтів.

Цифровізація пропонує значні перспективи для покращення гармонізації звітності за ЦСР, змінюючи способи вимірювання та розкриття впливу на сталий розвиток. Цифрові інструменти забезпечують більш комплексні та актуальні дані про економічну, соціальну та екологічну ефективність. Держава та організації повинні надавати пріоритет стратегіям цифровізації та рамковим основам управління для покращення звітності зі сталого розвитку та кращого узгодження з Порядком денним до 2030 року [18].

Частка країн з національними стратегіями електронного урядування, узгодженими з ЦСР, значно зросла з 79,5% у 2020 році до 90,2% у 2024 році [7], що демонструє зростаюче глобальне визнання синергії. Джерела підкреслюють, що цифровізація покращує гармонізацію звітності за ЦСР і призводить до покращеної звітності зі сталого розвитку, а також до високих показників у сфері життєздатності екосистем та економічного прогресу [18]. Зазначене вказує про позитивний зворотний зв'язок, де цифровізація дозволяє краще збирати дані та звітувати, що, у свою чергу, надає чіткіші дані про прогрес (або його відсутність), дозволяючи більш цілеспрямовані втручання та прискорюючи досягнення ЦСР. У таблиці 2 показано взаємозв'язок цифрового урядування та окремих Цілей сталого розвитку.

Таблиця 2. – Взаємозв'язок цифрового урядування та Цілей сталого розвитку
 Table 2. – The relationship between digital governance and the Sustainable Development Goals

Ціль сталого розвитку (ЦСР)/ Sustainable Development Goals (SDGs)	Ключові аспекти ЦСР/ Key aspects of SDGs	Внесок цифрового урядування/ Contribution of digital governance
Ціль 1: Подолання бідності	Ліквідація крайньої бідності, доступ до базових послуг, економічних ресурсів.	Покращений доступ до державних послуг, цільова допомога через цифрові платформи, підвищення фінансової інклюзії.
Ціль 3: Міцне здоров'я та благополуччя	Забезпечення здорового способу життя, доступ до медичних послуг, зниження смертності.	Цифрові рішення для діагностики, телемедицина, електронні медичні картки, покращення збору даних для моніторингу здоров'я.
Ціль 4: Якісна освіта	Забезпечення інклюзивної та справедливої якісної освіти, навчання протягом усього життя.	Електронні навчальні платформи, віртуальні класи, цифрові ресурси, розширення доступу до освіти, підвищення цифрової грамотності.
Ціль 8: Гідна праця та економічне зростання	Стійке економічне зростання, продуктивна зайнятість, гідна праця, підприємництво.	Цифрова інфраструктура для економічного розвитку, підтримка МСП, цифрові навички, автоматизація процесів, фінансова інклюзія.
Ціль 10: Зменшення нерівності	Зменшення нерівності всередині країн та між ними, соціальна інклюзія.	Розширення доступу до цифрових послуг для вразливих груп, програми цифрової грамотності, боротьба з алгоритмічною упередженістю.
Ціль 13: Боротьба зі зміною клімату	Вжиття термінових заходів для боротьби зі зміною клімату та її наслідками.	Моніторинг навколишнього середовища в реальному часі, дані для кліматичної політики, оптимізація ресурсів, розумні мережі, цифрові реєстри.
Ціль 16: Мир, справедливість та сильні інститути	Ефективні, підзвітні та інклюзивні інститути, доступ до правосуддя.	Підвищення прозорості, підзвітності, ефективності державного управління, боротьба з корупцією, посилення участі громадян.

*Джерело: розробка на основі [7; 11; 16; 23]

*Source: developed based on [7; 11; 16; 23]

Дослідження демонструють, що цифрове урядування дійсно забезпечує якісно кращий збір, аналіз та обмін даними [11], створюючи можливості для прийняття рішень у режимі реального часу. Однак існує принципова суперечність між ефективністю алгоритмічних рішень та їх справедливістю, яка рідко артикулюється у сучасній літературі з державного управління. Покращений потік даних може трансформувати управління з реактивного на проактивне, дозволяючи більш гнучко реагувати на суспільні виклики [11], проте виникає питання: чи не створює ця «гнучкість» нові форми адміністративної дискримінації через алгоритмічні упередження? Коли система

охорони здоров'я (ЦСР 3) використовує предиктивну аналітику для розподілу бюджетних ресурсів, вона може автоматично відтворювати історичні нерівності в доступі до медичних послуг, оскільки алгоритми навчаються на адміністративних даних, що містять структурні упередження минулого. Це особливо проблематично в контексті поступової втрати концепцією сталого розвитку своєї ідеологічної суті через недостатні результати, досягнуті станом на 2025 рік, коли більшість країн демонструють значне відставання від цільових показників 2030 року. Таким чином, хоча цифрове урядування теоретично покращує ефективність державного управління та потенціал для досягнення ЦСР, воно може одночасно консервувати або навіть поглиблювати існуючі соціальні диспропорції через технократичний підхід, який ігнорує політичні та ідеологічні аспекти сталого розвитку.

Особливо проблематичним з точки зору теорії державного управління є припущення про нейтральність адміністративних даних, яке пронизує більшість досліджень цифрового урядування. Якщо розглянути ЦСР 10 (зменшення нерівності), то стає очевидним, що цифрові платформи часто відтворюють існуючі владні структури під виглядом технологічної модернізації державних послуг. Коли муніципальна влада впроваджує алгоритми для розподілу соціальної допомоги, ці системи можуть систематично виключати найбільш вразливі групи населення – тих, хто не має цифрових навичок, документів або стабільного доступу до інтернету. Це створює парадоксальну ситуацію в державному управлінні, коли інструменти, призначені для зменшення нерівності, фактично її посилюють через механізми цифрового виключення з державних послуг. Дослідження підтверджують, що навіть за наявності благих намірів у політиці державного управління, неправильне використання або упереджене застосування даних можуть посилити нерівність та підірвати саме ті цілі, яких вони прагнуть досягти. Ця ситуація ускладнюється тим, що деякі країни демонструють частково прихований саботаж у виконанні зобов'язань щодо сталого розвитку, приховуючи це за риторикою цифровізації та технократичними рішеннями, які не адресують структурні проблеми нерівності. Це вимагає постійного аудиту та критичного перегляду алгоритмів, що у практиці державного управління зустрічається вкрай рідко через брак відповідних компетенцій та ресурсів у більшості національних адміністрацій.

Водночас концепція прозорості у цифровому урядуванні часто представляється як безумовна перевага, що автоматично веде до збільшення довіри суспільства до державних інститутів. Однак досвід показує, що некерована прозорість або обмін даними без надійних протоколів конфіденційності та безпеки можуть підірвати довіру замість її побудови. Естонський приклад системи X-Road [13], де громадяни можуть відстежувати доступ держави до своїх даних, часто наводиться як зразок «контрольованої прозорості» в державному управлінні. Проте критичний аналіз показує, що така система створює ілюзію громадянського контролю, оскільки звичайні громадяни не мають реальних адміністративних механізмів впливу на те, як їхні

дані використовуються для прийняття політичних рішень. Побудова довіри в державному управлінні вимагає не лише відкриття даних, а й здійснення цього в рамках етичної та правової основи, яка реально захищає права громадян та забезпечує цілісність адміністративних процесів. Однак у більшості країн такі рамки або відсутні, або є формальними та не забезпечують реального захисту, що відображає більш широку кризу легітимності традиційних підходів до державного управління в епоху глобальних трансформацій.

Розглядаючи ЦСР 16 (мир, справедливість та сильні інститути) з перспективи теорії державного управління, стає очевидним, що цифрова прозорість може мати амбівалентний вплив на демократичні процеси та адміністративну ефективність. З одного боку, цифрові платформи дозволяють громадянам отримувати швидкий доступ до інформації про діяльність влади та брати участь в онлайн-консультаціях щодо державної політики. З іншого боку, ці ж платформи можуть використовуватися державними акторами для маніпулювання громадською думкою через селективне розкриття інформації або створення ехо-камер, які посилюють політичну поляризацію. Традиційне цифрове урядування дійсно еволюціонувало від односторонньої трансляції адміністративної інформації до двосторонньої взаємодії [11], але це не гарантує якості цієї взаємодії або її впливу на реальні управлінські рішення. Часто «участь» громадян у державному управлінні зводиться до формальних консультацій, результати яких не мають обов'язкової сили для органів виконавчої влади. Це створює парадокс партисипативного державного управління, коли зростання можливостей для участі не обов'язково призводить до зростання реального впливу громадян на адміністративні та політичні рішення, що особливо проблематично в контексті початку зміни світопорядку, коли традиційні механізми глобального управління втрачають свою ефективність.

Аналіз цифрових рішень у секторальному контексті державного управління виявляє складну картину можливостей та обмежень, яка ускладнюється геополітичними реаліями сучасного світу. Дослідження показують здатність цифрових технологій подолати виклики у наданні державних послуг у регіонах з обмеженими ресурсами [14], що теоретично сприяє досягненню ЦСР 3 (міцне здоров'я та благополуччя) через модернізацію систем охорони здоров'я. Телемедицина дозволяє жителям віддалених територій отримувати консультації спеціалістів через державні платформи, штучний інтелект може використовуватися в державних медичних закладах для діагностики захворювань на ранніх стадіях, а мобільні додатки забезпечують постійний моніторинг стану здоров'я населення для потреб державної статистики. Однак критичний аналіз показує, що більшість цифрових ініціатив у державній сфері охорони здоров'я перебувають на пілотних стадіях [19], а основними викликами залишаються інтеграція даних між різними відомствами та підтримка стандартів інтероперабельності в межах національних адміністрацій. Це означає, що попри технологічний потенціал, системні проблеми державного управління охороною здоров'я – бюрократична

фрагментація, нестача фінансування, нерівний розподіл ресурсів, корупція в державних закупівлях медичного обладнання – не вирішуються автоматично через впровадження цифрових технологій. Більше того, цифровізація може посилити існуючі адміністративні нерівності, якщо цифрові державні послуги стають доступними лише для заможних або технологічно грамотних верств населення, тоді як маргіналізовані групи залишаються виключеними з модернізованих систем державного обслуговування.

Особливо показовим з точки зору державного управління є досвід країн з низьким та середнім рівнем доходу, де для відповідального масштабування цифрової охорони здоров'я необхідні три адміністративні умови: місцева автономія державних закладів та їх підзвітність, гнучка бюджетна та технічна інфраструктура, та людська безпека як керівний принцип державної політики [16]. Ці умови рідко виконуються повною мірою в практиці державного управління, оскільки цифрові рішення часто нав'язуються «згори» центральними органами влади без урахування місцевого контексту та потреб регіональних адміністрацій. Наприклад, впровадження електронних медичних карток може значно покращити якість діагностики та координацію між державними медичними закладами, але якщо персонал не має відповідної підготовки або бюджетна політика не забезпечує стабільного фінансування інтернет-з'єднання, то ці системи стають додатковим адміністративним тягарем замість інструменту покращення державних послуг. Простої наявності технологій у державних установах недостатньо – необхідне надійне, чутливе до контексту адміністративне управління для справедливого впливу та подолання існуючих диспропорцій у наданні державних послуг, що вимагає системних реформ державного управління, а не лише технологічних рішень.

Економічний вимір цифровізації державного управління демонструє ще більш складну картину взаємозв'язків між технологічними можливостями та адміністративними реаліями. Цифровізація дійсно сприяє економічному зростанню та сталості, особливо в країнах, що розвиваються [18], створюючи передумови для досягнення ЦСР 8 (гідна праця та економічне зростання) через модернізацію державних економічних інституцій. Високі технології – штучний інтелект, блокчейн, Інтернет речей, великі дані – відіграють значну роль у просуванні економічного зростання, зайнятості, продуктивності та інновацій [3], особливо коли вони інтегруються в системи державного регулювання економіки. Цифрова інфраструктура справді є рушієм економічної диверсифікації та промислового розвитку [9], дозволяючи державам, що розвиваються, «стрибнути» через традиційні стадії індустріалізації завдяки ефективнішим моделям державного регулювання. Мобільний банкінг в Африці, електронна комерція в Азії, цифрові стартапи в Латинській Америці – усі ці приклади демонструють потенціал цифровізації для створення робочих місць та зменшення бідності через трансформацію державної економічної політики. Однак цей оптимістичний наратив приховує більш складну реальність нерівномірного розподілу переваг від цифровізації, яка значною мірою визначається якістю державного управління та

політичною волею національних еліт, що особливо проблематично в умовах поступової втрати глобального консенсусу щодо цілей сталого розвитку.

Критичний аналіз державно-управлінських аспектів показує, що цифровізація може як створювати, так і знищувати робочі місця, часто замінюючи середньокваліфіковану працю в державному секторі автоматизованими системами, що створює додаткове навантаження на бюджети соціального забезпечення. Це особливо проблематично для досягнення ЦСР 8 в контексті державного управління, оскільки «гідна праця» передбачає не лише кількість робочих місць, але й їх якість, стабільність та справедливу оплату, що має забезпечуватися через ефективну державну трудову політику. Платформна економіка, яка часто подається як приклад цифрових можливостей, насправді може призводити до прекарізації трудових відносин та ослаблення державного контролю над трудовими стандартами, коли працівники втрачають соціальні гарантії та стають залежними від алгоритмів розподілу замовлень, які функціонують поза традиційними механізмами державного регулювання. Цифрові державні послуги можуть сприяти фінансовій інклюзії та зменшувати інформаційні прогалини [21], але вони також можуть створювати нові форми виключення для тих, хто не має доступу до цифрових технологій або навичок їх використання, що вимагає від державного управління розробки спеціальних програм підтримки вразливих груп. Таким чином, позитивний вплив цифровізації на економічне зростання не є автоматичним і вимагає активних заходів державної політики для забезпечення справедливого розподілу переваг, що стає все складнішим завданням в умовах зростаючої геополітичної нестабільності та послаблення міжнародної координації економічних політик.

Взаємозв'язок між цифровим урядуванням та екологічною сталістю в контексті державного управління представляє один з найбільш суперечливих аспектів сучасної адміністративної трансформації, особливо в світлі недостатніх результатів у досягненні екологічних ЦСР. З одного боку, цифрові технології дозволяють державним органам оптимізувати використання ресурсів, зменшувати відходи та покращувати моніторинг навколишнього середовища, що теоретично сприяє досягненню ЦСР 11 (сталі міста та громади) та ЦСР 7 (доступна та чиста енергія) через більш ефективне державне планування. Розумні міста використовують державні датчики для оптимізації руху транспорту, зменшуючи викиди вуглецю; муніципальні системи розумного освітлення автоматично регулюють споживання електроенергії; цифрові платформи дозволяють громадянам повідомляти про екологічні проблеми державним органам та координувати природоохоронні ініціативи через офіційні канали. Дослідження підтверджують, що е-урядування для зеленого майбутнього створює значні можливості для просування екологічної сталості через державні механізми [11]. Однак цей позитивний наратив часто ігнорує екологічний слід самих цифрових технологій, а також геополітичні реалії, коли деякі провідні країни демонструють частково прихований саботаж екологічних зобов'язань, приховуючи це за риторикою цифрової модернізації державного управління.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших досліджень.

1) Еволюційний аналіз цифрового урядування виявляє парадоксальну тенденцію: кожна прогресивна стадія (від 1.0 до 3.0) одночасно розширює можливості для досягнення ЦСР та створює нові форми структурного виключення. Алгоритмічна легітимність урядування 3.0 підриває традиційні механізми демократичної підзвітності, створюючи «чорні скриньки» прийняття рішень. Це вимагає розробки нових форм громадського контролю над алгоритмічними системами та етичних рамок для штучного інтелекту в державному управлінні, особливо в контексті зростаючого скептицизму щодо досягнення амбітних цілей 2030 року.

2) Виявлено системну суперечність між технократичною ефективністю цифрового урядування та принципами соціальної справедливості, закладеними в ідеології сталого розвитку. Цифрові платформи відтворюють історичні упередження через адміністративні дані, систематично виключаючи маргіналізовані групи з модернізованих державних послуг. Це особливо проблематично в умовах поступової втрати концепцією сталого розвитку своєї ідеологічної суті через недостатні практичні результати. Державне управління потребує розробки механізмів алгоритмічного аудиту та забезпечення інклюзивності цифрових рішень для запобігання технологічного поглиблення соціальних диспропорцій.

3) Дослідження демонструє кризу традиційних підходів до міжнародної координації у досягненні ЦСР через цифровізацію, оскільки геополітичні реалії та початок зміни світопорядку підривають глобальний консенсус щодо універсальних цінностей сталого розвитку. Частково прихований саботаж деяких країн у виконанні екологічних та соціальних зобов'язань, замаскований під риторику цифрової модернізації, створює фрагментацію глобальних зусиль. Це вимагає переосмислення механізмів міжнародного співробітництва та розробки нових форм координації між державами в умовах технологічної конкуренції та ослаблення багатосторонніх інституцій.

4) Встановлено, що мультиплікативний ефект цифрового урядування для ЦСР функціонує лише за умови системної інтеграції технологічних, інституційних та соціальних факторів, що рідко досягається в практиці державного управління. Більшість цифрових ініціатив залишаються на пілотних стадіях через бюрократичну фрагментацію, нестачу міжвідомчої координації та відсутність довгострокового стратегічного планування. Це підкреслює необхідність більш цілісного підходу до цифрової трансформації державного управління, який враховує не лише технологічні можливості, але й організаційні, культурні та політичні аспекти впровадження цифрових рішень у контексті досягнення сталого розвитку.

Перспективами подальших досліджень будуть оцінювання стійкого впливу ініціатив цифрового урядування на досягнення ЦСР на основі міжсекторального впливу цифрових технологій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гібадуллін О. В. Ідеологічна адаптація концепції сталості, чи можливе розкриття потенціалу через системні закономірності? *Актуальні проблеми державного управління*. 2025. № 1(66). С. 37–66. DOI: <https://doi.org/10.26565/1684-8489-2025-1-02>
2. Albuquerque V. L. B., Siqueira S. W. M., Santos P. S. M. Digital technologies and partnerships for Sustainable Development Goals: A document analysis. *Conference on Digital Government Research*. 2025. Vol. 1. DOI: <https://doi.org/10.59490/dgo.2025.1004>
3. Burlacu S., Crețu R. C., Potcovaru A. M. B., Călin A. M. Integrative Digital Governance: The Role of Public Administration in Promoting Sustainable Development amid Post-Pandemic Technological Innovations. *Proceedings of the International Conference on Business Excellence*. 2024. Vol. 18, No. 1. P. 725–732. DOI: <https://doi.org/10.2478/picbe-2024-0063>
4. Danil L., Jahroh S., Syarief R., Taryana A. Technological innovation in start-ups on a pathway to achieving sustainable development goal (SDG) 8: a systematic review. *Sustainability*. 2025. Vol. 17, No. 3. P. 1220. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17031220>
5. Digital technologies directly benefit 70 percent of SDG targets, say ITU, UNDP and partners. United Nations Development Programme. 2023. URL: <https://surl.li/bbtwfv> (дата звернення: 19.03.2025)
6. Djatmiko G. H., Sinaga O., Pawirosumarto S. Digital Transformation and Social Inclusion in Public Services: A Qualitative Analysis of E-Government Adoption for Marginalized Communities in Sustainable Governance. *Sustainability*. 2025. Vol. 17, No. 7. P. 2908. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17072908>
7. E-Government Survey 2022. United Nations. 2022. URL: <https://surl.li/ahpzah> (дата звернення: 19.07.2025)
8. E-Government Survey 2024. UN. 2025. URL: <https://surl.li/dhukyk> (дата звернення: 19.07.2025)
9. Grigalashvili V. Digital government and digital governance: grand concept. *International Journal of Scientific and Management Research*. 2023. Vol. 6, No. 02. DOI: <http://doi.org/10.37502/IJSMR.2023.6201>
10. Hermawan J., Wijaya L. I., Rianawati A. Digital Transformation for Economic Growth and SDG 8 Alignment in Southeast Asia: a Bibliometric Analysis and Systematic Literature Review with ADO-TCM Framework. *Journal of Lifestyle and SDGs Review*. 2025. Vol. 5, No. 2. P. e04052. DOI: <https://doi.org/10.47172/2965-730X.SDGsReview.v5.n02.pe04052>
11. Ishengoma F., Shao D. A framework for aligning e-government initiatives with the sustainable development goals. *Journal of Innovative Digital Transformation*. 2025. Vol. 2, No. 1. P. 73-89. DOI: <https://doi.org/10.1108/JIDT-09-2024-0025>
12. Kehinde-Awoyele A. A., Adeowu A. W., Jekayinoluwa J. R. E-Governance for a Greener Future: Opportunities and Challenges in Promoting Environmental Sustainability. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*. 2025. Vol. 9, No. 1. P. 1–15. URL: <https://ideas.repec.org/a/bcp/journal/v9y2025i1p01-15.html>
13. Lubis S., Purnomo E. P., Lado J. et al. Electronic governance in advancing sustainable development goals through systematic literature review. *Discov glob soc*. 2024. Vol. 2, No. 77. DOI: <https://doi.org/10.1007/s44282-024-00102-3>
14. Paide K., Pappel I., Vainsalu H., Draheim D. On the systematic exploitation of the Estonian data exchange layer X-road for strengthening public-private partnerships. *Proceedings of the 11th international conference on theory and practice of electronic governance*. 2018. P. 34–41.
15. Pisarra M., Marsilio M. Digitalization and SDGs accounting: Evidence from the public healthcare sector. *Public Money & Management*. 2025. P. 1–13. DOI: <https://doi.org/10.1080/09540962.2025.2480119>
16. Rittl L. G. F., Zaman A., de Oliveira F. H. Digital Transformation in Waste Management: Disruptive Innovation and Digital Governance for Zero-Waste Cities in the Global

South as Keys to Future Sustainable Development. *Sustainability*. 2025. Vol. 17, No. 4. P. 1608. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17041608>

17. Robertson C. Call for papers 2025: UNISA's Hybrid International Conference On TVET (ICTVET) 2024. Volume 8, Issue 2. Special issue. *Journal of Vocational, Adult and Continuing Education and Training*. 2024. Vol. 7, No. 2. P. 2. DOI: <https://doi.org/10.14426/jovacet.v7i2.425>

18. Sanina A., Styrin E., Vigoda-Gadot E., Yudina M., Semenova A. Digital Government Transformation and Sustainable Development Goals: To What Extent Are They Interconnected? Bibliometric Analysis Results. *Sustainability*. 2024. Vol. 16, No. 22. P. 9761.

19. Ștefănescu C. A. Exploring the Interplay Between Digitalization, Corporate Governance, and SDG Reporting: A Pathway to Sustainable Development. *Studia Universitatis Babes Bolyai-Oeconomica*. 2024. Vol. 69, No. 3. P. 24–42.

20. Sylla B., Ouedraogo B., Traore S. et al. Current status of digital health interventions in the health system in Burkina Faso. *BMC Med Inform Decis Mak*. 2024. Vol. 24, No. 171. DOI: <https://doi.org/10.1186/s12911-024-02574-4>

21. Tangcharoensathien V., Labrique A., Lakhota D., Suphanchaimat R., Patcharanarumol W. Harnessing digital health to achieve equitable and efficient health systems. *Bull World Health Organ*. 2025. Vol. 103, No. 2. P. 82–82A. DOI: <https://doi.org/10.2471/BLT.24.293051>

22. Tullis C. B. Jordan Digital Public Infrastructure Diagnostic. *World Bank*. 2025. URL: <http://hdl.handle.net/10986/42812> (дата звернення: 19.03.2025)

23. What are the Sustainable Development Goals? *United Nations Development Programme*. 2025. URL: <https://www.undp.org/sustainable-development-goals> (дата звернення: 19.03.2025)

24. World Bank GovTech Operations in Tunisia: A Digital Transformation Case Study. *World Bank*. 2023. URL: <https://surl.li/hqjaxr> (дата звернення: 19.03.2025)

25. Xu X., Dai M. Evaluation of Local Government Digital Governance Ability and Sustainable Development: A Case Study of Hunan Province. *Sustainability*. 2024. Vol. 16, No. 14. P. 6084. DOI: <https://doi.org/10.3390/su16146084>

Стаття надійшла до редакції 05.03.2025 р.

Стаття рекомендована до друку 14.04.2025 р.

Chernov S. I.,

Doctor of Law, Professor,

professor of the Department of Management and Public Administration, O.M. Beketov National University of Municipal Economy in Kharkiv,

4 Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

e-mail: raschid3212@gmail.com. <https://orcid.org/0000-0003-0705-7934>

DIGITAL GOVERNANCE AS A TOOL FOR ACHIEVING THE SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

Abstract. The article examines the ambivalent impact of digital governance on achieving the Sustainable Development Goals (SDGs) in the context of shifting global development paradigms. Drawing on a critical review of contemporary literature, international reports, and a comparative analysis of national strategies, the author reconstructs the evolution of state digitalisation through three sequential stages: ‘digital replica’ 1.0, ‘networked interactivity’ 2.0, and ‘ecosystem complexity’ 3.0. The methodology combines an evolutionary-systems approach, complex adaptive systems theory, critical discourse analysis, and a case study of Estonia’s X-Road platform, enabling the identification of latent paradoxes related to algorithmic objectivity,

digital exclusion, and controlled transparency. It is demonstrated that each stage of digital governance simultaneously introduces new managerial opportunities while deepening structural inequalities: algorithmic efficiency may undermine democratic accountability, and integrated platforms create systemic vulnerabilities with cascading effects. The insufficient integration of technological, institutional, and social factors limits the multiplicative potential of digitalisation for the SDGs, resulting in fragmented pilot initiatives and selective access to public services. Geopolitical factors and the weakening of multilateral institutions exacerbate the risk of covert sabotage of environmental and social commitments, often disguised by technocratic modernisation rhetoric. The originality of this work lies in the proposed nine-dimensional conceptual matrix that systematically describes transformations in ontological foundations, power structures, citizenship models, and causality logics across different digital governance modes. The practical relevance is reflected in recommendations for implementing algorithmic auditing, enhancing digital inclusivity, and rethinking international coordination mechanisms amidst technological competition. The findings underscore the necessity to shift from fragmented digital projects towards a holistic state approach that integrates ethical, legal, and cultural aspects of digitalisation. Prospective research avenues include developing indicative frameworks for assessing the sustainable impact of digital governance and exploring cross-sectoral feedback loops between algorithmic decisions and socio-economic outcomes.

Keywords: *digital governance, Sustainable Development Goals, E-Government Development Index, mechanisms, tools, public administration, regulation.*

REFERENCES

1. Gibadullin, O.V. (2025). Ideological adaptation of the concept of sustainability, is it possible to unlock potential through systemic patterns? *Actual Problems of Public Administration*, 1(66), 37–66. DOI: <https://doi.org/10.26565/1684-8489-2025-1-02> [in Ukrainian].
2. Albuquerque, V.L.B., Siqueira, S.W.M., & Santos, P.S.M. (2025). Digital technologies and partnerships for Sustainable Development Goals: A document analysis. *Conference on Digital Government Research*, 1. DOI: <https://doi.org/10.59490/dgo.2025.1004>
3. Burlacu, S., Crețu, R.C., Potcovaru, A.M.B., & Călin, A.M. (2024). Integrative Digital Governance: The Role of Public Administration in Promoting Sustainable Development amid Post-Pandemic Technological Innovations. *Proceedings of the International Conference on Business Excellence*, 18(1), 725–732. DOI: <https://doi.org/10.2478/picbe-2024-0063>
4. Danil, L., Jahroh, S., Syarief, R., & Taryana, A. (2025). Technological innovation in start-ups on a pathway to achieving sustainable development goal (SDG) 8: a systematic review. *Sustainability*, 17(3), 1220. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17031220>
5. Digital technologies directly benefit 70 percent of SDG targets, say ITU, UNDP and partners. (2023). *United Nations Development Programme*. URL: <https://surl.li/bbtwfv>
6. Djatmiko, G.H., Sinaga, O., & Pawirosumarto, S. (2025). Digital Transformation and Social Inclusion in Public Services: A Qualitative Analysis of E-Government Adoption for Marginalized Communities in Sustainable Governance. *Sustainability*, 17(7), 2908. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17072908>
7. E-Government Survey 2022. (2022). *United Nations*. URL: <https://surl.li/ahpzah>
8. E-Government Survey 2024. (2025). *UN*. <https://surl.li/dhuky>
9. Grigalashvili, V. (2023). Digital government and digital governance: grand concept. *International Journal of Scientific and Management Research*, 6(02). DOI: <http://doi.org/10.37502/IJSMR.2023.6201>
10. Hermawan, J., Wijaya, L. I., & Rianawati, A. (2025). Digital Transformation for Economic Growth and SDG 8 Alignment in Southeast Asia: a Bibliometric Analysis and Systematic Literature Review with ADO-TCM Framework. *Journal of Lifestyle and SDGs Review*, 5(2), e04052. DOI: <https://doi.org/10.47172/2965-730X.SDGsReview.v5.n02.pe04052>

11. Ishengoma, F., & Shao, D. (2025). A framework for aligning e-government initiatives with the sustainable development goals. *Journal of Innovative Digital Transformation*, 2(1), 73-89. DOI: <https://doi.org/10.1108/JIDT-09-2024-0025>
12. Kehinde-Awoyele, A.A., Adeowu, A.W., & Jekayinoluwa, J.R. (2025). E-Governance for a Greener Future: Opportunities and Challenges in Promoting Environmental Sustainability. *International Journal of Research and Innovation in Social Science*, 9(1), 1-15. URL: <https://ideas.repec.org/a/bcp/journl/v9y2025i1p01-15.html>
13. Lubis, S., Purnomo, E. P., Lado, J., et al. (2024). Electronic governance in advancing sustainable development goals through systematic literature review. *Discov glob soc*, 2(77). DOI: <https://doi.org/10.1007/s44282-024-00102-3>
14. Paide, K., Pappel, I., Vainsalu, H., & Draheim, D. (2018). On the systematic exploitation of the Estonian data exchange layer X-road for strengthening public-private partnerships. *Proceedings of the 11th international conference on theory and practice of electronic governance*, 34-41.
15. Pisarra, M., & Marsilio, M. (2025). Digitalization and SDGs accounting: Evidence from the public healthcare sector. *Public Money & Management*, 1-13. DOI: <https://doi.org/10.1080/09540962.2025.2480119>
16. Rittl, L.G.F., Zaman, A., & de Oliveira, F.H. (2025). Digital Transformation in Waste Management: Disruptive Innovation and Digital Governance for Zero-Waste Cities in the Global South as Keys to Future Sustainable Development. *Sustainability*, 17(4), 1608. DOI: <https://doi.org/10.3390/su17041608>
17. Robertson, C. (2024). Call for papers 2025: UNISA's Hybrid International Conference On TVET (ICTVET) 2024. Volume 8, Issue 2. Special issue. *Journal of Vocational, Adult and Continuing Education and Training*, 7(2), 2. DOI: <https://doi.org/10.14426/jovacet.v7i2.425>
18. Sanina, A., Styrin, E., Vigoda-Gadot, E., Yudina, M., & Semenova, A. (2024). Digital Government Transformation and Sustainable Development Goals: To What Extent Are They Interconnected? Bibliometric Analysis Results. *Sustainability*, 16(22), 9761.
19. Ștefănescu, C.A. (2024). Exploring the Interplay Between Digitalization, Corporate Governance, and SDG Reporting: A Pathway to Sustainable Development. *Studia Universitatis Babes Bolyai-Oeconomica*, 69(3), 24-42.
20. Sylla, B., Ouedraogo, B., Traore, S., et al. (2024). Current status of digital health interventions in the health system in Burkina Faso. *BMC Med Inform Decis Mak*, 24(171). DOI: <https://doi.org/10.1186/s12911-024-02574-4>
21. Tangcharoensathien, V., Labrique, A., Lakhotia, D., Suphanchaimat, R., & Patcharanarumol, W. (2025). Harnessing digital health to achieve equitable and efficient health systems. *Bull World Health Organ*, 103(2), 82-82A. DOI: <https://doi.org/10.2471/BLT.24.293051>
22. Tullis, C. B. (2025). Jordan Digital Public Infrastructure Diagnostic. *World Bank*. URL: <http://hdl.handle.net/10986/42812>
23. What are the Sustainable Development Goals? (2025). *United Nations Development Programme*. URL: <https://www.undp.org/sustainable-development-goals>
24. World Bank GovTech Operations in Tunisia: A Digital Transformation Case Study. (2023). *World Bank*. URL: <https://surl.li/hqjaxr>
25. Xu, X., & Dai, M. (2024). Evaluation of Local Government Digital Governance Ability and Sustainable Development: A Case Study of Hunan Province. *Sustainability*, 16(14), 6084. DOI: <https://doi.org/10.3390/su16146084>

The article was received by the editors 05.03.2025.

The article is recommended for printing 14.04.2025.